

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yaşar Kara
**DÜNYAYI
ANLAMADIM**

şiiR

YAZILI KÂĞIT YAYINLARI

Yaşar Kara
DÜNYAYI
ANLAMADIM

Yaşar Kara * Günümüz şairlerinden. 1971 Hatay/Kırıkhan doğumlu. İlk, orta ve lise öğrenimini Kırıkhan'da tamamladı. 1995 yılında Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Bölümü'nden mezun oldu. "**Açıköğretim Fakültesi Felsefe Bölümü'ne devam ediyor.**" Sınıf öğretmeni olarak İstanbul'da görev yapıyor.

Şiirleri ve şiir üzerine yazıları; *Sanat Yaprığı, Yaşam Sanat, Mavi Yeşil, Eliz Edebiyat, Çiniki-tap, Amanos Edebiyat, Kurşunkalem, Sincan İstasyonu* dergilerinde yer aldı.

Yapıtları:

Gökyüzü Düşecek Üstümüze, (Ses ve İz yayınları 2015); *Ay Islığı* (Ses ve İz yayınları 2015); *Ka Rea Sı* (Ses ve İz yayınları 2015).

YAZILI KÂĞIT YAYINLARI: 33

Şiir dizisi: 20

DÜNYAYI ANLAMADIM

Yaşar Kara

Kitap editörü: **Orhan Gökse**

Kapak fotoğrafı: **Berk Arık**

© Yaşar Kara - Yazılı Kâğıt Yayınları

Birinci baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-83372-3-7

Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik ve mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

YAZILI KÂĞIT YAYINLARI

Yayıncı sertifika numarası: 20351

Genel Yayın Yönetmeni: **Abdülkadir Budak**

Atatürk Mah. Atatürk Cad. İrem İşhanı

No: 2/10 Sincan-Ankara

Tel: (0312) 269 62 60 ve (0312) 283 82 66

e-posta: yazilikagiteditor@gmail.com

internet satış adresi: www.imge.com.tr

İnternet satışı: www.insancilkitap.com

Baskı: *Ankara Ofset*

Tel: 0312 38450

Yaşar Kara

DÜNYAYI
ANLAMADIM

Şiir

YAZILI KÂĞIT YAYINLARI

“Ben, iyi bir şiir okuduğum zaman mutlu oluyorum.”
diyen o güzel insana; **Niyazi Karabey’e...**

1/

NEREDEN NEREYE

dünyanın öteki ucundan gelip
yurduna ayak basacak biri gibiyim
beklediğimden değil bu telaş beklendiğimden
kendi kendime taşındım oradan oraya
kendi kendimi taşıdım durdum
o'nun düşüncesi çağırdı beni
düşüncenin doğası onu bilmenin bilinmezliğinden gelir
ben bir düşünceyi düşünmeden sevdim
insanın yüzdüğü dünyayı geçtim de geldim...

BAŞLANGIÇ NOKTASI

hatıralar doğurmuştur evrendeki boşluğu
bizim evrenimiz boşluklardan oluşur.
sıradan bir şey değil değil, bir tasarım hiç değil
dışımızda küçük, içimizde büyük olan

bir şey yaparsak belki hissederiz.
yıldızların sönmesini beklemedim.
ve kara delikler oydu evrenime.
tuttum, uçlarından birleştirdim boşlukları.
geçip gitmemiştir daha bütün çocukluklar dedim.

yok!
zaman yok, uzay yok, madde yok!
hatıralar neden var?
boşlukları kaldıracak bir güç
neden yok?

bir şey yaparsak belki buluruz dedim.
düşünmeyen bir bedene sıkıştığımız,
simsiyah bir noktadan çıkıp geldiğimiz
o başlangıç noktasını.

bir şey yaparsak belki duyarız dedim.
ses gibi davrandım, sessizleřtim.
su gibi davrandım, içime büküldüm
ışık gibi davrandım, bir kıvılcım çakamadım.

yok!
zaman yok, uzay yok, madde yok!
bir başlangıç varsa, bir son bulacak
o güç, neden yok

İÇ DARALMASI

gerçekten dönüştürebileceğime inandım,
her şeyle bir'i. baktım dünya yerle bir.
çekirdeğinde hareketsiz duran bir iç
daralmasından kurdum,
bıraktım kendimi. çünkü ben,
bilince dönüştürmek değilse;
o derini, uyumlu gerçeği
kim çekip çıkaracak içimizden?
tanrı, insan mı? onun çok daha büyük ruhu var!
insan, tanrıdan.

ilk, kim dokunmuştu her yeri kaplayan zamana?
ışığın kırıldığı nokta kimin elinde?
bütün o göremediklerimiz yalnızca orada, yakınımızda.
bu imkânı tespit için
imkânsızlığın ötesine geçtim ben.
bir suya birikmeye gittim. bütün bu olanları
suya anlatmak için
su anlatsın istedim.

bu kendiliğinden bir kopuş.
bu sonsuz dönüş hiç!
bu soğumadan kabuk bağlayan magma,
kaç milyon yıl önce iki ayak üzerinde başlayan bu çürüme,
bu varlığın bağrına yapışan el,
bu kendini boğan yabancı kim?
anladım ki;
tanrıyı bilmekten daha zormuş kendini..

,

DÜŞ RAFI

uçmaz bir Kafka'ydım
eksik bir zincir,
incirin gölgesinde aranmak için gece,
arınmak için yıldız aradım.

ben seni düş raflarımda buldum.
bir sığınak mıydın sen bana, bir sağanak mı?
sen etrafımda döndükçe,
dilime yuvasız atlar toplandı durdu.

suyun akışına denk düşen bir halin vardı senin.
benim, dünyanın dönüşüne denk düşen boşluklarım.
sular doğduğunda,
boştu yeryüzümün bütün yatakları

AĞRILAR VE CÜMLELER ÜSTÜNE

hayat da böyle heceler
ağrılar ve cümleler üstüne.

kanına, tohumuna ve acısına
önünde açılan sözlük üstüne.

yapraktır bilir rüzgârı
güneş, değdiği taşı biler.

toz tanesi üstüne
kör mantığını bırakır.
beyaz boşluğa gelir
siyah siyah üstüne.

güneş denizin öyküsünü anlatmakla bitiremez.
deniz tufanın bulut insanın.
deniz denizin üstünde.
bulut bulutun üstünde.

suların ortasında bir ada'm
suların ortasında oynaşan
bir ışığı alır ve ayırıştırır diye başlar öyküsüne,
tanrılardan önce.
çünkü tanrılar ışığı göremez.
ışık kör eder tanrıları.
sözcük sözcük üstüne.
insan tanrılar üstüne.

“DÜNYA YARASI”

aslında bütün bunlar
bir dünya yarası. bu yarım kalanlar
bu tanrılar, bu gölgeler hep yara.
doğuştan. kendi sesimden olma.
her kabuk kendi tufanımdan kopma.
sakın! başka dünyaların sancısı olma!

aslında bu yara gönüllü açıldı
sol kaburgamda. çürüyüşlerine bakma.
bir taşla, bir de kuşla konuşma.
dünya yaraladı beni. yerçekiminden
kaçan boşluklara ve yokuşlara koşma.
sakın! başka bir ağızla, bir başka dille ağlama.

aslında dünyanın kalbi delik. döndüğüne bakma.
nereye gitsem onun sancısı.
ölü denizi. kuyu suyu. kül rengi.
her şey, bir şeyden önce yitti.
bu yeryüzünde yüzümü bundan terk ettim ben.
bu karanlıkta, karanlıktan çıktım yola.
sakın! dünya evine bu delikten girme..

BOŞLUKTAN

hiç bir şeye dayanmadan durdum ben,
olanca boşluğumla kimseye, kimseye demedim;
göstermedim ev yaptım, oturdum içine.

evimin, evrenimin belleğinde işlenen o!
mermer haykırı, toz bulutu duvarları
kapıları şu dilsizin dilindeki ağrı.
görüntüsü gittikçe içime batan,

şu zamana resmedilen yüzümün hüznü,
hangi soykanın renginden alıngan?

boşluktan! boşluktan! diyorum .
vermem onu.
o hiç! hiç olmazsa, kimse!

ben de mi kaybedeyim
dengemi? çöl içimdeki! toz;
düşüncemi, yoğurduğum o tekneyi,
batarım! batarım sonra.

bir taşımım ben;
bir taşın ağırlığındaki taşım.

boşluğumdan tutun,
bırakın bir suya.

MÜMKÜNDÜR

hiç, mümkün müdür ki:
beni mümkün kılan atlarından
toynaklarından topla. dilinin
altında yatan, ateşe sor: ateş! ateş!
dilinde ne varsa söyle!

ateş ki, bakmadan anlar. anlat!
ben ki, ateşimin olduğunu bilmezdim hiç.

su dedim: dupduru su! yeryüzünün
altında ve üstünde, arayacaksan.
içinde ve dışında fırtınaların.
gönül rahatlığı veren ev genişliğinde.

o, önünde sonsuz bir zaman
varmış gibi hiç tasa etmeden.
terazilere gelmeyen derinliklerden çıkmayan
hangi yoldan gidersen git.

şaşırmayacaksın, sessizliğin evreninde
tanıklığını söyleyen söz hangi dilde?
yalnız ve yuvasız dilin arayıcısı kim?
bilemeyeceksin. esir kalacaksın. esir,
yalnızca zindanının koruyucusu ve izleyicisi değil mi?

ben senin, varlık krallığının koruyucusu
ve gözeticisi, yalnız ve yuvasız bir dilin
sessizlik arayıcısı değilsem neyim?

yoksa ben; var olanın varlığında,
yok olanın yokluğunda
erimek ve eritmek için;
suyu ateşte, ateşi suda
bulacağımı nasıl bilirim?

BİR ZORUNLULUK ŞARKISI

dili çözülmüş bir gecenin
cümlesine komuta etmekle,
merhamet etmek arasındaki dengeyi
bulmak zorundayım.

amforalar çizerek derinliği ölçmeye çalışmak,
omzunun üstünden kuşlara bakamamak kadar çirkindir.
bu çirkinliği örtmek zorundayım.

içerden yanmasını öğretemedim şu ateş soyuna,
sabahın ruhuna bulanmış gülümsemeler
günü seçebilsin diye,
bu anlamsız sağanağın içinden.
hayvan ruhlarımın güçlerini çağırıyor zaman,
sancısını çekemediğim bir doğumu
sonlandırmak zorundayım.

zaman, etkiler.

zaman, gerçekliđi ve geçerliliđi yitirmeyi reddeder.

kendiliğinden olan dođa üstü güçlerine dalıp

yani gerçeğin öz görüntüsünü

yani varlığı..’ varlığın dilini’ yakalamak zorundayım..

DÖNÜŞTÜRÜCÜ

biz bu yeryüzünün alacakaranlığında
ruhumuzda kıpırdanan hakikatten başka
neyden söz ettik?

korkularımızı ele veren küçük beyaz yalnızlığımızdan
ölümün sessiz ve içine kapanık hafızasından başka.

biz, giderken de gelirken de aşka dedik

iz belledik suyu arayan bir ağacın kökünü.
yanı başındaydık suyun. sessiz akardık

biz, kendinden sonra gelen halkaları
içine almak için genişleyen halkalardık.

çünkü biz kendi kaynağımızdan fışkırdık
yeryüzüne. öyle açıldık
her şeyi öyle dönüştürdük kendine..

DÜNYAYI ANLAMA SANATI

insanı, dünya taşından örmüşler.
altına paslı demir, dillerinin
üstüne mermer tozu serpmişler.
şu arayı geçin. sonsuz, 'birlik'te bulunur.
dünya taşınıyor oradan.

neden dünyanın en ağır işini güçsüz bir insan yapar?
ama neden hep güçlüler gücünden ötürü sevinç duyar?
ve bu sevinç neden kimsenin gücüne gitmez?
şu aradan geçin. sonsuz, 'boşluk'ta bulunur.
dünya dönüyor oradan.

tüm iyi şeyler akıyor baksana:
çok oldu çok... yaşam sızlar. öylece bakıyor.
bir düğümleme mi, bir çözülme mi;
yoksa bir yüklenme mi? dünyayı topla!
şu yaradan geçir. yalnız şiir çıkar altından.
dünya başlıyor oradan.

,

KİMLİKLER

I- AYNA/SIZLAR

beni hayatın geometrisi tasarladı
ve ateş fışkıran bir aynanın önüne getirdi bıraktı.
aynanın bütün sırları içime döküldü
sularım taş oldu un ufak oldu toz oldu..
aynanın yüzü düşünce..
yüzümden düşen bin parçayı kimse tanımadı.

II- YARA/SIZLAR

nereden geldilerse geldiler
şehrin dışına çıkıp çıkmadığımı sordular
her soruyu iliklerime kadar duydum
her soruya verecek bir cevabım oldu benim..
beni bu şehrin ortasına
her iki ayağımı ayrı iki yakasına
köprü diye diktiler
ölüm suları..
çok sular aktı içimden.

III- IŞIK/SIZLAR

beni hep karanlık
beni hep upuzun bir koridorda
kıpırdayan loş ışıklara ilıştirdiler..
incelikten yoksun dıřlerin gremeyiřleri değildim ben;
gördüler.
sırf var olmaktan dediydim cümle üstüme
geldikçe; geldiler.
ben, bu can sıkıntısı bu oldu bittilerde
biten bir řeyiz biz dedim
miydi?
dediğim dedik diye
demediğimi bırakmadılar.

IV- YAŞAM/SIZLAR

beni bir senfoninin içine,
nefesli algılar diye yazdılar.
nefesim ss uyumuna uymazdı benim.
yere düşen yapraklar için bestelenmiř,
senfonik metal bir sestim ben.
kulak sızlar. sessizliğin o
kahve rengini hiç duyamadılar.

GÖRÜNÜR GÖRÜNMEZ

insanı dünyasız hayâl ettim:
içinde sezmeksizin dolaşan
soğuk gizli birinin içi taşmayan dünyası
yabancı bir gölge gibi görünür görünmez
geçip gidişini izledim gece gündüz.
yeryüzünü cehennem yumağına dönüştüren
doyumsuzluğunu. ağır suskunluk geçiren
iç bulanıklığını. gittikçe taşlaşan yok oluşunu: dinledim.
insan bu: dünyanın anlamına iyi gelmedi.

çünkü, görünürü aynıydı, görünmezi ayrı insanın

eksikliğini kimse duymuyordu cansız bir ruhun, bedenini
intihar edenlerin arasında aradığını kimse bilmiyordu.
işte çürüme tam da burada canlanıyordu.
buralar mevsimleri olmayan yerlerdi.

çoğu, ruhunu uzun bir kışa, güneşin az olduğu hayata
özel olarak hazırlıyor, böyle ölüyordu

ve öldüklerinde ölüm nedeni bulunamıyordu.
ölümün gözleri yükseltir ancak yaşamı özgürlüğün katına
çünkü ölümün kanatları olmaz gözleri olur..

,

2/

DENEYİM ,

bilmelisin ki
insan insanın soğuğudur
insan insanın özü
insan insanın dilidir
görünen ve görünmeyenin gücü
insan insanın kaostur..

UMUTSUZ DÜŞÜ

iki kişilik bir yüz.
iki kişilik bir perde.
iki kişilik bir oyun.
biri anlatılan diğeri dinlenen,
iki kişilik bir hikâye.

iki kişilik bir maske.
iki kişilik bir yitim.
biri var olan diğeri yok olan,
iki kişilik bir bölünme.
iki kişilik bir çatışma.
iki kişilik bir yalnızlık.

iki kişilik bir ayna.
iki kişilik bir yansıma.
içinde içindekilerin olduğu;
birinin konuştuğu,
ötekinin sustuğu,
işte hepsi:
iki kişilik bir yanılısama.

iki kişilik bir dil.
iki kişilik bir gerçek.
birinin bildiği diğerinin anlamadığı,
iki kişilik bir yarılma.
iki kişilik bir ayrılma.

ÖVGÜ

sen! ey şarabı şarap yapan
esrarengiz ruh.
ey en yabancı neşe,
asmaya gizlenmiş sonsuz bereket,
şiiri doğuran boşluğun yeryüzündeki sarhoşluğu,
üzümün efendisi,
neyi çalan masalımsı ses.
ah! her yudumun,
her seferinde bin hüznü kucaklamıyor mu..?

sen! ey asmaya yürüyen apaçık yürek.
sonsuzluğun eylemi;
görünenle görünmeyen arasındaki
ham, doğurgan ama işlenmemiş ezgi
ah! seni bilmesinler diye
suyunu içmeye eğildim
üzümün suyu aşkın da ötesinde değil mi..?

sen! ey şarabın şarkısını söyleyen asma
senin dışında kimse duymadı
kimse bilmedi dilsizin dilinden dökülen sözün sırrını
ah! içmeden bilinir mi şarabın gözünden görüneni
asılmaya giden canın sevincini
ve sonsuzluğunda gerçeğini arayan tanrının
düştüğü cehennemin efendisi olduğunu..

YAŞAR İÇİMDE BİR KARA ORMAN

kırılmış ve yitmiş olan seslerinizdi sizin
ben o seslerin büyük ve küçük boşluklarına girip çıktım
durmadan
karanlığın rahmine düşen bir gölgeyi taşıdım her gece
bir bilgenin elindeki çatlaklardan sızdım.
bütün bunlara deneyim desem
de neyim ki

benzeyebilir miyim ben de hatırlanışın bir gülüşüne
gene de en unutilan zaman işte
şu insan yaşamımın hatırladığı şeyler
unutulmuşun bir şeyleri olabilir mi?
yitip gidenlerle elimde kalanlar neyi bilebilir ki
bütün bunlara deneyim desem
de neyim ki

yaşar içimde bir kara orman,
ben o kara ormanın mezarıyım
ağlarsam, bir kırlangıcın boynuna sarılıp ağlarım.
sen nereye gittiğini sanıyorsun ey insan?
bir kırlangıcın tükürüğü
toprakla kavrulmadıkça tamamlanmaz hiçbir göç
"insan zihinsel evrimini tamamlayamamış varlıktır."
diyen Hayati'yim
bütün bunlara deneyim desem
de neyim ki..

İNZİVA

kim söyler daha
ve kim duyar dünyanın
o bitimsiz baştan çıkaran tekdüze çağrısını.

dinleyin! bir ruhtan başka bir ruha
patikaların yokuşunda yavaşça yükselen
ve iç içe geçkin o dingin sessizliğin
tekrar eden görkemli korosunu.

her gün bir yenilginin içinde
yenilgiyi yenmek
doğanın kimya çantasını açmaktan başka
nedir ki?

izdüşümüdür. yaşayan karadır,
ışık hızında göze çarpan şeyler.
ses dalgaları gibi açığa vurur,
yırtılır ışık geçirmeyen bütün karanlıklar.
ve benzer her ölüm bir ölüme.
ölüm dediğim; benim organik varlığım.
soylu bir tohum gizler kaç yaşamın içinde.

yeryüzü! çevir yüzünü artık.
kan damlar kan boşanır durmadan.
üstündür ölenlerin dinleyişi şimşeklerin elinden.
yoksa biz böyle yatar mıydık güneşin altına
böyle düşer miydik yapraklar gibi toprağa
dünyanın görüntüsü bizde böyle ölünce
bizden çekilen kan varlığa nasıl çekilir?
meseleyi ağır eden ölümün yer değiştirmesi değil
ölümün yerleşmesi kanımıza; dokunmuyor.
izler, daha dün bırakılmış gibi
onları değiştirecek hava yok. zaman asılı duruyor.

dünyanınsa yarısı ateş yarısı kabuk.
ölürken anlaşılan zamanın hiç mi gücü yok?
ölüm ki koşulsuz anlamıdır yeryüzünün
zamanın efendisidir.
ölüm ki yüzünde dünyanın kıvamı, elinde tanrıların ışığı
sessizce büyüyor en iyilerin buluşma zamanı
dünyanın dışında bir yerde, bir kara orman içinde

şimdi eskisinden daha çok çiçekleniyor
günün başında olgunlaşıp aceleyle havaya karışıyor
görmüyor musun seninle benim aramdaki dolambacı
kendi içimize çekilmenin vakti çoktan geçiyor..

BENİM İÇİN DE ÖLÜN

benim içimde
ben denedim
ellerim koptu

benim için de yaşayın
benim içimde
yeryüzüm yoktu
yatağım yoktu
yer kabuklarımda uyudum
kırık dökük düşler gördüm
dizlerim koptu

benim için de çalın
benim içimde
yanan sazımdan çıkan dumanı gördüm
dumanın kaburgaları demirden
ben dilimi bu demirlere bağladım
dillerim koptu..

MELEKLERİN GÖZÜNDEN KAÇAN

elleri karanlıkta uzanır hep aradığına.
el yordamıyla bulur, ötekilerin arasından çekip çıkarır;
sabır ve sevgisinden yukarılara doğru.
küçük sürgünlerinde yaşattığı düşlerinde; bir anda.
o göz kamaştıran havayla süslenmiş çiçeğe,
yaprağa döner.

çünkü, o bilir; daha doğmadan önce.
en çok da onların açık kalır kapıları
oradan süzülür girer, oturur yanı başına
toprağın sözünü ettiği anıları taşır çayırdaki
uçuşan kardeşlerinin yanına. isimsizdir; bir hiçle
sarmalanmış, gösterişsiz gözeneklerimizdir;
derinin üstündeki, sayısı kestirilemeyecek olan.
küçük küçük izler değil midir bize nefes aldıran?

işte bunlardı; meleklerin gözünden kaçanlar.
bir meleğin gözünden kaçmak, unutuşun konakladığı
o derindeki izleri; tek tek daha da
derinleştirmek değil miydi?
peki; neydi, bu yeryüzünün insan karşılığı? kim,
söyleyebilir meleklerin gözünden kaçmadan? sen!
hadi söyle! senin insan karşılığından..

YAŞAMAK DÜRTÜSÜ

bilinci yittikçe
daha çok bulanıklaşıyor
yaşamakta olduğumuz atmosferin havası
birden değişiveriyor eşiğindeyken
doğanın öncesiz ve sonrasız uyumu
ve kırılıyor insanın iç dünyasına dönme tutkusu
kendini dışlayan ne kadar dışındaysa
o kadar yakın düşüyor ötesine
berisinde dönen dolapların aynası
zamanın anlamını çalıyor
ama kendini bekleyen doğasının korkunç yazgısı
artık kimliksiz ruhların kapısında yaşıyor

ben ki kendini bir başlangıcın cesaretine
bırakan varlığımla
hem yaşamak nasıl yaşamak dürtüsü
sırtımda görkemli bir derinlik
daha tırmanılmamış bir dağın zirvesi gibi
oturmuş duruyorken
hamurunu kendi ellerimle yoğurduğum fırtınaların
biçtiği ömrü yaşadığımı bilmeden yaşıyorum
sezgilerin en keskin yaratma tutkusuyla
bir mağara karasında var olan eşyaların
bir şeyi gibi yani taşla kesişen bir kalbin
gözündeki mermer tozlarında yüzünü çiziyorum
yarım kalan rüyalardan uyanarak bilge bir kuşun
bilge bir kuş içimde bir yerde kar
beyazımda eriyor gözlerimde

açmayı bekleyen dolunayı avuturken avuçlarımda
hiç yokken yoktan var olan sözcüklerin
çatlağında buluyorum bir gölgemi
bir gölgem dokunduğu çağın
kan damlasında bulanıyor...

GÖÇMEN KUŞLARIN ŞARKISI

yalnızca sessizlikmiş bütün bu olanlar
bu ânu ahenkleyen müziğin içinden
göçmen kuşlar gibi geçmişim

içten içe değilmış cınlayan her gece
içinde bir sır soyunan soylu karanlıkların
o saf ve kusursuz anlamında oylumlanan
rüzgârı beklemişim

böyle bekleyişle konakladığım dalgaların içine
derinliklerdeki bir akıntı tarafından taşınmışım
dalgaların dövdüğü bu kayalıkların dibinde
barınmışım

bu yol, bu bildik bir yol, bu düşe kalkan yol
yolculukların iç görüşü yalnızca
derinliklerine inmeye cüret edenlerin yuvasıdır

bu yuvada bir göçebe yaşarmışım
durmadan yollara düşen
yeniden hayat verebilmek için
göçmen kuşlarına dilsiz bir düşünceden
çıkıp gelmişim...

BİRDEN, BİZDEN VE KUŞLAR

birden gidiyorduk ve kuşlar
bizden çok onlar kanıyordu
hiç ölüme kadardı bu yollar ve taşlar
bizden çok onlar benziyordu

birden yükseliyorduk ah bir dem kuşlar
bizden önce onlar kuşanıyordu
yok içimize kadardı bir şey ve kuşlar
bizden çok onlar yara alıyordu

yaşamın kenarındaydık ve birden ölüm
yazdan daha ağırdı kışlar
ve kuşların kanadındaydı zey
ve tin yeşili çocuklar
bizden çok onlar azalıyordu

huzursuz bir köşedeydik ve birden kör kuşlar
sırtlarında bizden uçurumlar açıyorduk
kuş bakışı kadardı her şey ve aşklar
bizden olsun diyorduk bu sefer de
o büyük ölümlere atlıyorduk
ve ölümsüzleşiyorduk birden...

BİR DOĞUM GÜNÜNE ÇIT KIRILDIM SEVİNÇ

doğumun ve ölümün durmaksızın
birbirini çağıran ışımasından çıkar
soylu bir dokunuşla görünmeyen
ve görünen arasındaki çekingen ruh.

bir doğum günü gelir, içmesi gibi
şekerin suyu; emer. sözün o tatlı meyvesini
büyütür içinden sessizce
yukarı doğru bir sürgün ta.. köklerinden.

ne kadar ad varsa çağırır yalnızlıklarından
yer yüzüne çıktığında; düşünür, o yüreği.
bir taşım suskunluğunda sızan düşünüyü bilir.

işte, böyle bir aşk dilinden düşer rüyalarım
kaç senem çıt kırıldım sevincin ışımasında büyür
tohumu olan meyveler gibi yağmuru bekler
çiçeklerini açmak için kim bilir..

HER ŞEYİN TANRIÇASI

dalgalar üzerinde bir yerdeydim,
bir yerdeydim orda: başlangıcın tam ortasında.
tam ortasıındaydım her Şeyin,
khaos'tan yeni çıkmıő ve cırılçıplak.

kim yaőadıysa beni, o kadardım.
o kadardım kim yaőadıysa var olan Őeylerimi.

deniz kabuğundan var olma yanlarım vardı benim
içi içine sığınmış sonsuz rüzgârlarım mavi
kılığına girer; denizlerin, okyanusların üstünde
bir sancıya yataıdım. ayaklarımı basacak sağlam
bir yer bulamaz. saçlarıımdan tel tel koparıp
bulutlara yol yapadıım, yalnızca rüzgârların kur yaptığıı.

kim gördüyse beni, o kadardım
o kadardım kim gördüyse var olan Őeylerimi.

ten eskisiydim ben buraların, tanrılardan da eski.
kimsenin tasarısı değildim; el yazmasıyđım.
onun için bir anlam veremiyorlar bana onun için kendime
verilen en güzel Őeydim..

ARI BİR USUN VARLIĞI AŞMA İMKÂNI

derinliğin karanlık zenginliğinde
saklı kalan bir hazinedir
hafızası ada'nın

buralarda
meleklerin lehine çalar tanrılar
biricik olan varlığın saf bilincini
acıya dayalı özünü
ve özümsemiş dilin ilmini

teslim olmuştur doğanın bütün
üstün ırkları kayıtsız ve şartsız

dönüştürölmüş bir mevsimdir artık baharlar
can sıkıntısından başka nedir ki yunusların yüzüşü
yıldızlar bir tutam meleksi tutumunu
öfkeli ve sert fırtınalara bırakmıştır

ve artık zaman
dışında bir zamandır
içindeki yarık yaprakların
hüznüne bulanana

dönüş sustalı bir ustanın yoluna düşer
arı bir usun varlığını aşma imkânı bulunan...

KAR MESAFELERİ

çok basit bir alegoridir bu.
birbirimizin yakınlarında yaşamadık mı,
birbirimizi bilmek üzerine.
biz, bilinemez miydik bir ürperişte?
kim bilir? bilinmez, o çok sesli yürek,
dili olmayan hiç bir yerde.

bilirim ben, o eski karakışlardan kalma,
kar kadar barbar sırrın,
daha derin daha gizli acılarını.
senden öğrenmedim mi ben?
ey karla kaplı yolları açan!
yollarda açan düşüncelerde barınmam,
bundan değil mi?
hep içeriden gün'e aldanıyor insan.
ama rengine inanmalı,
karın iç cepleri soğuk dolu.
susmam bundan.

biz, yumuşacık varlığımızla,
lekesiz yere düşenlerdik.
havalarda uçtuk, işaret diliyle şarkılar söyledik.
düşler krallığında bembeyaz mesafeler aldık.
ama birbirimize hiç mi hiç ulaşamadık.

çünkü biz,
en yüksektekinden en aşağıdakine,
hep aynı şekilde,
ama sonsuz gerçeklik içinde,
bir o kadar yabancı,
bir o kadar körelmiş duyuların algıladığı,
bir beyaz bir siyah düşkünlerdik.

3/

ben, “varlığın evine sığınmış mavi bir dil'im.”

MAVİ DEFTER ŞİİRLERİ

KOYU MAVİ

hiç solmayan
sağlam bir deftere yazdım, mavi.
neyi
nerede
nasıl yitirdiğimizi
daha ben doğmadan önce

öldükten sonra
yüzerek geçebiliriz dediydim
bu derelerden

altını da çizdiydim bulut mavisi
akmayan derelerden geçmem
çakıl taşlarından örülmeyen
köprülere çıkmam

yağmuru çamurlu bir ölüme
dolanır ayaklarım dediydim

zeytin dalına düşen ateşin
hikâyesiyle büyüttüm
çocukluğumu ben
denizin hikâyesinden fırlamış
fırtınası içilir
derini biçilmez
mermer bir sedir istedim

bunları
hep bunları
sağlam kalın
ve koyu mavi
bir deftere yazdım
ben öldükten sonraya

DİL MAVİSİ

ne Nuh'un, ne tufanın ne de atların öyküsüdür bu:
günahın, insanın ve yeryüzünün başlangıcından başla!
acıların, tanrıların ve sözcüklerin dilinden
dökülenleri topla!

insan, dilinin öyküsünü anlatamaz.
dil; insanın öyküsünü anlatır.

yaralıdır ruh etten ve kemikten duvarların ardında
sonsuzca kederlidir dilsiz yüreğindeki acı dile gelse de
neye yarar ki söz katıksız duyular arasında barındıkça
kulağımıza kadar gelen uğultular gürültüler
diyarından gelir

onlara nesneleri ve sesleri çizerek anlat
bak nasıl dönüşecek çocukluk günlerindeki iz bırakmayan
diz yarasına.

neydi o, kendi kaynağından fışkıran gece gündüz demeden
o, en arı biçimde yeryüzündeki rüzgârın içinde dinlenen
hiç durmadan yalnızca sessizlik denen kuyudan beslenen
bir düşün, bir taşın fısıltısını siz hiç duymadınız mı?

insan, insanın öyküsünü anlatamaz.
dil; insanın öyküsünü maviye çalan bir taşla anlatır.

BUZ MAVİSİ

salıncaklar kurdum
arka bahçemizde
yaşlı çınarların gölgesine
gün bugün başka yok dedim
telaşlı bir kelebek kanadı çırpıtım
her ağacın her çalının yemişi oldum
kurda kuşa yem oldum da yine tükenmedim
bir şeyi niçin istediğini bilen doğanın içinde
insanım ben yalnızca anlamdan ibaret
cümlem her şeyden önce her şeyden söz eder
insanım yalnızca bir düştten ibaret
düşlerim her şeyden önce düşsel bir dünyadan
o da durup durup kendi içimde döner

sonra onlar çıkıp geldiler
baş döndürücü bir hızla
sayılara vurdular bizi
şaşmaz bir tasarımla hesapladılar
gelişi güzel duyulurla çarptılar
neyi nasıl yitirdiğimizi
biz bilemedik onlar bildiler

sonra onlar gelip yerleřtiler
biz makineler baęladık
atımızı bağladığımız
evimizin önüne
hiç bir şeye inanmayan
insana inanmayan
kör inançlar baęladık kalbimizin
orta yerine bağladığımız aşkların yerine

oysa dilsizleřtiriyor beni
sezgisiz ve ezgisiz bir manzara
belirsiz yüzler içinde
böyle dünyaya gülümsemek
ağıma gidiyor. .

GECE MAVİSİ

uğultusu içindeydik daha zamanın
ay ısığına erişmiş ses çalınmamıştı kulaklarımıza
gidip cinnetime yerleştirdim cennetimde
neyim var neyim yoksa
saflığını yitirmiş
bir adanın kucağında
hadi adanın ne varsa kuşanın
kuşaklararası bir çürüme bu
ölüm üstüne güzelleme ya da
yokmuşuz yokmuş
çünkü kıyıda sessiz bir İlyada
keskin soluğuyla ölümün
ömrünü kurmaktan dönüyor
peki ya varlık
hadi vardık
koşa koşa
her şeyin ne ise
o olmadığı zamanlara
yalnız
yalnız olan benim
benim ağustostan kalma bir böcek
yalnız yıldızlara söylerim şarkısını düş gezgininin
ya benim
ya benim şarkılarım
onu kim söyler
dehanın dehşetine düşmüş
kemirgen bir karanlıktan başka ..

ÇÜRÜK MAVİ

İçimi dışımı aradım yoktular
damarlarımda dolaştım
hiç bir şey bulamadım
sokağa koştum sokaktakiler
denize baktım denizdekiler
ve toprağı kazdım sonra oradakiler
bir şey demediler
el ettiler
göz ettiler
güldüler

nerede bir kan kuyusu görsem
içinde yakaladım gölgelerini
kin kusmukları
din kusmuklarını örtmüyordu
kalleş kalleş değil
kanleş kanleş soluk alıyorlardı sokaklarda
inanın bana inanın diyemiyorum
insanız diyebiliyordum eskiden
hatırlıyorum ben insanım diyordum
şimdi / benim / insanım
diyemiyorum
söz içerim buna. ..

MAVİ... DE BANA

karınca kararınca sırrını göster bana
bir şiire mey'letmeden
çekirdeğin içindeki ağacın
o kısa ve zin veciz lirini izah et
ister tersine yaz tersine ak istersen asi hadi kalk
şu iki kelimeyi dök döşümden de lâl ve celali
anlat bana bir katrenin bir denize dediği nedir
hadi de bana
işte söz işte hendek
kıyas et ve anlat
insanın ruhsuz
tuzsuz
ve ussuz eli
hiç bir şeye değmez
çünkü o eller kısadır
kısanın kıssası var mıdır
hadi mavi de bana.

İÇİNDEKİLER

1 / “Nereden Nereye”

Başlangıç Noktası / 8
İç Daralması / 10
Düş Rafı / 12
Ağrılar Ve Cümleler Üstüne / 14
Dünya Yarası / 16
Boşluktan / 18
Mümkündür / 20
Bir Zorunluluk Şarkısı / 22
Dönüştürücü / 24
“Dünyayı Anlama Sanatı” / 26
Kimlikler / 28
Görünür Görünmez / 30

2 / Deneyim

Umutsuz Düş / 34
Övgü / 36
Yaşar İçimde Bir Kara Orman / 38
İnziva / 40
Benim İçin Ölü / 43
Meleklerin Gözünden Kaçan / 44
Yaşamak Dürtüsü / 46
Göçmen Kuşların Şarkısı / 48
Birden, Bizden Ve Kuşlar / 50
Bir Doğum Gününe Çıtkırıldım Sevinç / 52
Her Şeyin Tanrıçası / 53
Kar Mesafeleri / 56

3 / Mavi Defter Şiirleri

Koyu Mavi / 60
Dil Mavisi / 62
Buz Mavisi / 63
Gece Mavisi / 65
Çürük Mavi / 66
Mavi.... De Bana / 67

YAŞAR KARA

DÜNYAYI ANLAMADIM

aslında bu yara gönüllü açıldı
sol kaburgamda. çürüyüşlerine bakma.
bir taşla, bir de kuşla konuşma.
dünya yaraladı beni. yerçekiminden
kaçan boşluklara ve yokuşlara koşma.
sakın! başka bir ağızla, bir başka dille ağlama.

ISBN 978-605-83372-3-7

10 TL (KDV DAHİL)